

אספקה עצמית

כל תכנית המשק מבוססת היתה על אספקה עצמית של תצרוכת המשפחה. בגמר איסוף היבולים היו מפרישים מגידולי השדה כמות חיטה שתספק קמח ללחם למשפחה לכל השנה.

כך גם קיטניות, כמו עדשים או חימצה (חומוס). שעורה, תירס, שיבולת שועל גידלו להאבסת בעלי החיים בחצר.

לכל משפחה פרה לחלב ומוצריו. הכל לתצרוכת הבית.

היה בבית מזווה יפה עשוי עץ מהוקצע ובו החיטה שאוחסנה בזמן הגורן לאפיית לחם לכל השנה.

בלילות החורף היינו יושבים כולנו סביב השולחן, מבררים את החיטה ומציאים את זרעי העשבים.

לפי הצורך היינו נוסעים עם שק חיטה לטחנות על החצבאני והליטאני, לטחינת החיטה לקמח.

את שק החיטה היינו שמים על גב חמור או פירדה כך שישתדר בשני הצדדים בשיווי משקל, וקושרים כדי שלא יפול בדרך.⁸

אם השק כבד, הולכים ברגל אחרי החמור או הפירדה.

הטחנה בחצבאני היתה של הכפר רגיר, כפר יחידי של עלווים⁹, שלא אהבנו אותם במיוחד.

היינו מחכים בתור, הערביה אופה בינתיים פיתות, לפעמים מחכים עד הערב וחוזרים בלילה הביתה. לא היה כל חשש. הסביבה היתה שקטה מאוד.

אהבנו יותר לטחון את הקמח אצל הנוצרים בדיר מימס. הנוצרים היו "תרבותיים" יותר, נקיים יותר. אפילו הפיתות שלהם היו טעימות יותר.

פירות מיובשים, זיתים, בצל, ובכלל כל מה שניתן לשמר היו מכינים לשימוש במשך כל השנה.

סוכר, אורז, תה, ונפט - מצרכים אלה בלבד היו ניקנים בכסף.

הפרי העיקרי בצפון היה פרי התאנה.

בעונת התאנים מתרוקנים הכפרים הערביים. לכל אחד היתה בהרים חלקת תאנים. מי שלא היתה לו חלקה משלו, חקר אצל אחר. הערבי היה מעמיד אוהל, מעין סוכה שנקראה "חימה", מבנה יפה עשוי מעמודים דקים מסודרים בעגול, קשורים מלמעלה. זה השלד. מביאים מהשדות ומהנחלים צמחים ריחניים, קולעים בין העמודים וקושרים מסביב בגומא. את הפתח הנמוך